

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
v é g z é s e**

ALKOTMÁNYBÍROSÁG	
Ügyszám: V/507 - 0/2018	
Érkezett: 2018 MÁRC 21.	
Példány: 1	Kezelőiroda:
Melléklet: 0 db	<i>[Signature]</i>

Az ügy száma: Mfv.III.10.147/2017/5.

A tanács tagjai: Dr. Zanathy János
a tanács elnöke
Dr. Farkas Katalin
előadó bíró
Dr. Magyarfalvi Katalin
bíró

A felperes: [REDACTED]

Az alperes: [REDACTED]

Az alperes képviselője: [REDACTED]

A per tárgya: megváltozott munkaképességű személyek ellátása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél: alperes

Az elsőfokú bíróság határozatának száma: Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság I.M.391/2016/9.

Rendelkező rész

A Kúria az Alkotmánybíróság eljárását, a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011.évi CXCI. törvénynek – a 33/A. § (1) bekezdés a) pontja második fordulata alapján alkalmazandó – 12. § (1) bekezdése a) pontja nemzetközi szerződésbe ütközésének megállapítását, a rendelkezés megsemmisítését és a Kúria előtt Mfv.III.10.147/2017. szám alatt folyamatban lévő perben történő alkalmazásának kizárását kezdeményezi; egyidejűleg a Kúria a per tárgyalását az Alkotmánybíróság döntése meghozataláig felfüggeszti.

A végzés ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

I .

- [1] A felperes 2011. december 31. napjáig III. csoportos rokkantsági nyugdíjban részesült, amely ellátás a megváltozott munkaképességű személyek ellátásairól és egyes törvények módosításáról szóló 2011. évi CXCI. törvény (továbbiakban: Mmtv.) 32. § (1) bekezdése alapján 2012. január 1. napjától rehabilitációs ellátásként került továbbfolyósításra. A Szabolcs-Szatmár-Bereg Megyei Kormányhivatal a felperes részére megállapított, a

felülvizsgálatot megelőző hónapban 91.535 forint összegű rehabilitációs ellátást – az Mmtv. 33. § (6) bekezdése alapján elvégzett felülvizsgálat eredményeként – a 2015. december 15. napján kelt határozatával 2016. február 29. napjával megszüntette és ezzel egyidejűleg a komplex minősítés alapján 2016. március 1. napjától rokkantsági ellátást állapított meg, amelynek összegét – az Mmtv. 33/A. § (1) bekezdés a) pontja, (2) bekezdés c) pontja és 12. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával – havi 41.850 forint összegben határozta meg. Az elsőfokú hatóság határozatában rögzítette, hogy a felperes egészségi állapota mértéke 59%-os, állapota alapján B2 minősítési kategóriába tartozik.

- [2] A Nemzeti Rehabilitációs és Szociális Hivatal a 2016. április 21. napján kelt határozatával az elsőfokú hatóság határozatát helybenhagyta, megállapítva, hogy a felperes egészségi állapotának mértéke 55%-os, állapota alapján B2 minősítési csoportba tartozik 2015. november 17. napjától véleményezhetően.
- [3] A felperes a társadalombiztosítási határozatok felülvizsgálata iránt benyújtott kereseti kérelmében az Emberi Jogok Európai Bírósága (EJEB) 53080/13. számon Nagy Béláné kontra Magyarország ügyben, és 8263/15. számon Baczúr kontra Magyarország ügyben hozott döntéseire hivatkozva – egyebek mellett – sérelmezte, hogy a rokkantsági ellátása összegének a korábbi rokkantsági nyugdíj összegéhez képest jelentős, több mint a felére csökkentése a Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, Rómában, 1950. november 4-én kelt Egyezmény (Egyezmény) Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkének megsértését is jelenti. A felperes arra az esetre, ha a munkaügyi bíróság a társadalombiztosítási határozatokat érdemi felülvizsgálatra alkalmasnak ítéli – az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése, XXIV. cikk (1) bekezdése, XXVIII. cikk (7) bekezdése és XIII. cikk sérelme miatt – az Mmtv. 33/A. § (1) bekezdés a) pontja alaptörvényellenességének megállapítása érdekében kérte az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését is.
- [4] A Nyíregyházi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság az 1.M.391/2016/9. számú ítéletével a társadalombiztosítási határozatokat hatályon kívül helyezte és az alperest új eljárás lefolytatására kötelezte. Az ítélet szerint a perben kirendelt igazságügyi orvosszakértő a másodfokú orvosi bizottsággal egyezően állapította meg a felperes egészségkárosodásának, illetve egészségi állapotának mértékét, a szakvélemény – felperes által indítványozott – kiegészítésének azonban nem volt helye, mert az állapotjavulás kérdésében a hatóságok nem foglaltak állást, így a határozat indoklásából nem tűnt ki, hogy az ellátás összegének több mint felére való csökkentését mire alapozták. Önmagában a százalékos értékek változása nem támasztja alá az állapotjavulást, amelyet csak akkor lehet megítélni, ha a 2011. december 31-ét megelőző betegségekből következő egészségi állapotot hasonlítják össze az azt követő egészségi állapotváltozással. Ennek vizsgálata során ki kell mutatni, hogy az új rendelkezések alapján, az eltérő minősítési szempontok miatt csak a százalékos értékekben, vagy ténylegesen történt-e változás a felperes egészségi állapotában. A határozatok hatályon kívül helyezése miatt a bíróság az Alkotmánybíróság eljárásának kezdeményezését mellőzte; arra nézve, hogy a felperes egészségi állapota tényleges változásáról a megismételt eljárásban a minősítésre irányadó jogszabály [a komplex minősítésre vonatkozó részletes szabályokról szóló 7/2014. (II.14.) NEMFI rendelet (NEMFIr.) alapján milyen szempontok, kritériumok vizsgálatának eredményeként kell állást foglalni, a bíróság iránymutatást nem adott.
- [5] A jogerős ítélet ellen az alperes élt felülvizsgálati kérelemmel az Mmtv. 15. § (1) bekezdése, 33/A. § (1) bekezdése és a NEFMlr. 4. § (1) bekezdése megsértésére hivatkozva.
- [6] A felperes felülvizsgálati ellenkérelmében továbbra is hivatkozott az EJEB 53080/13. számon Nagy Béláné kontra Magyarország ügyben és a 8263/15. számon Baczúr kontra Magyarország ügyben hozott döntéseire azzal, hogy a rokkantsági ellátása összegének a korábbi rokkantsági nyugdíj összegéhez képest jelentős, több, mint a felére csökkentése az Egyezmény Első

kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkének megsértését is jelenti. Hivatkozott arra, hogy az Alaptörvény alapján lehetővé vált a korábbi nyugellátások szociális ellátása átalakítása, ez azonban nem teszi „semmissé” azt a jogi tényt, hogy a jogosultak 2012. előtt legalábbis részben alkotmányos tulajdonvédelmet élvező juttatásban részesültek. Alapjog- és Egyezményesértő helyzet valósult meg, amikor az alperes egy értékteremtő munkával megkeresett korábbi jövedelmi szinthez igazodó jövedelempótló ellátást oly módon csökkentette a töredékére, hogy az már alatta maradt a létminimumnak.

- [7] A Kúria a bírói kezdeményezést az EJEK előtt 53080/13. számon folyamatban volt Nagy Béláné kontra Magyarország, a 8263/15. számú folyamatban volt Baczúr kontra Magyarország, valamint a 8271/15 számon folyamatban volt Lengyel kontra Magyarország ügyekben hozott ítéletek ismeretében, az EJEK ítéletekben felhozott indokok figyelembevételével terjeszti elő.

II.

- [8] A Kúria a kezdeményezés előterjesztésekor figyelembe vette az Alkotmánybíróság 3252/2017. (X.10.) AB végzésében (ABV) foglaltakat is. Az Alkotmánybíróság az ABV-ben az Mmtv. 33/A. § (1) bekezdés a) pontja „állapotjavulás kivételével” szövegrésze alaptörvényellenességének megállapítására és megsemmisítésére irányuló alkotmányjogi panaszt visszautasította. A határozatában rögzítette: „(...)az indítványozó által kifogásolt, az indítványban állított élethelyzet – miszerint ténylegesen nem, ugyanakkor jogilag állapotjavulás következett be egészségi állapotában – a NEFMI rendelet össz-szervezeti egészségkárosodás mértékét meghatározó szabályaira vezethetők vissza közvetlenül, nem pedig az Mmtv. kifogásolt rendelkezéseire”.

III.

- [9] A felperes által felhívott, Nagy Béláné ügyében hozott határozatban az EJEK az Egyezmény Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke megsértését a következők miatt állapította meg. Amikor Nagy Béláné első alkalommal arra kényszerült, hogy nyugellátást kérjen, már teljesítette az adott időpontban releváns követelményt és megítélték számára a rokkantsági nyugdíjat. Változatlan egészségi állapota ellenére évekkal később kizárták a juttatásból, mivel egészségkárosodásának mértéke már nem érte el (nem volt eléggé jelentős) ahhoz, hogy továbbra is nyugellátásban részesüljön. A későbbiekben ismét magasabb rokkantsági fokot állapítottak meg nála, de ez a tény már nem eredményezhette az újabb ellátás megállapítását, mivel időközben új jogszabályi feltételek kerültek bevezetésre, amelyeknek már nem tudott megfelelni. Nagy Bélánénak utólag azt rótták fel, hogy a múltban nem szerezte meg az új jogszabály szerint szükséges társadalombiztosítási jogviszonyt, amely új feltételeknek az előírás időpontjában már nem is tudott megfelelni, ezért megtagadták azt a társadalombiztosítási ellátást, amelyre egyébként az egészségromlására tekintettel jogosult lett volna. Egy új jogosultsági feltétel miatt fosztották meg nyugdíjától ahelyett, hogy a megszerzett társadalombiztosítási jogviszonnyal arányosan, ésszerű mértékben csökkentették volna az ellátást. „A bíróság úgy vélte, hogy az események ezen sora olyan drasztikus változásnak minősült a kérelmező rokkantsági juttatásokhoz való hozzáférések feltételeinek a tekintetében, amit a kérelmező nem láthatott előre, és amit nem tudott előre teljesíteni. (...) A kérelmező azon jogos várakozása, hogy a fizetéséből korábban levont járulékok alapján szükség esetén rokkantsági nyugdíjban fog részesülni, teljes mértékben felszámolásra került; s a kérelmező nem kerülhetett olyan helyzetbe, hogy ezen az állapoton változtatni tudjon.” Mindezen indokok alapján az EJEK arra az álláspontra helyezkedett, hogy a kérelmezőre

túlzott és aránytalan teher hárult, amely az Egyezmény Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkének megsértését jelentette. A határozatban rögzítésre került, hogy „az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke nem biztosít jogot valamely tulajdon megszerzéséhez, és meghatározott összegű nyugdíjhoz való jogot sem garantál”. Azt az EJEB sem vitatta, hogy bizonyos körülmények fennállása esetére a társadalombiztosítási jogosultságok csökkenthetők, azonban ha a juttatás összege csökken vagy megvonásra kerül, akkor ez a javakba történő olyan beavatkozásnak minősülhet, amely „igazolást kíván” azaz törvényes (vagy általános) célt kell szolgálnia. A nemzeti hatóságokra tartozik annak megítélése, hogy fennáll-e olyan közérdekű probléma, amely indokolja a javak békés élvezetébe történő beavatkozást, ugyanakkor az Egyezmény Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke megköveteli, hogy ez a beavatkozás arányos legyen az elérni kívánt céllal. Megfelelő egyensúly hiányában az érintett személyre egyéni és túlzott teher hárul.

- [10] A felperes által szintén hivatkozott Baczúr ügyben irányadó tényállás szerint a kérelmező 1996. április 1-jei hatállyal munkaképességét 67%-ában elvesztette, így a III. csoportba tartozása okán rokkantsági nyugdíjban részesítették. Az egészségkárosodás értékelési módszertana 2008. január 1-jétől megváltozott és az eljáró szervek anélkül, hogy a kérelmező egészségi állapotában változás következett volna be, arra tekintettel, hogy az egészségkárosodása 50%-os mértékű, a rokkantsági nyugdíját megszüntették és 2009. július 1-jétől havi rehabilitációs ellátást (járadékot) állapítottak meg számára. A 2012. január 1-jén hatályba lépett Mmtv. új ellátási és komplex minősítési [a komplex minősítésre vonatkozó részletes szabályokról szóló 7/2012. (II. 14.) NEFMI rendelet] rendszert vezetett be, amely eljárásban a kérelmező egészségi állapotát 46%-osnak (össz-szervezeti egészségkárosodását 54%-osnak) értékelték, így a korábbi havi 156.585 forint összegű rehabilitációs járadék helyett havi 55.800 forint összegű rokkantsági ellátást állapítottak meg a társadalombiztosítási szervek. A 2014. április 1-jei további jogszabály módosítást követően a kérelmező 2014. január 1-jétől kezdődően 159.100 forint rokkantsági ellátásra vált jogosulttá. A kérelmező az EJEB előtt az Egyezmény Első kiegészítő jegyzőkönyve 1. cikkének megsértését a 2012. július 1. és 2013. december 31. közötti idő vonatkozásában sérelmezte azzal, hogy rokkantsági ellátásának drasztikus csökkentése jogosulatlan tulajdon elvonásnak minősült, tekintettel arra, hogy az alapul szolgáló egészségi állapota nem változott. Az EJEB a Baczúr kontra Magyarország ügyben visszautalt Nagy Béláné kontra Magyarország elleni ügyében hozott ítéletében foglaltakra (72-110. pont), kiemelve, hogy „a társadalombiztosítási ellátások területén egy törvényes várományból álló tulajdon elismerése érdekében a kérelmezőnek kell hogy legyen egy érvényesíthető joga, amely (...) nem nélkülözheti a nemzeti jog alapján kellőképpen meghatározott, tényleges vagyoni érdekeket”. A kérelmező 1996. óta folyamatosan különböző jogszabályok alapján jogosult volt nagyjából változatlan egészségi állapota alapján rokkantsági ellátásra. Az EJEB kiemelte: „bár a kérelmezőt – a Nagy ügytől eltérően – nem fosztották meg teljesen minden jogosultságától, jövedelme hirtelen havi 41.850 forintra csökkent, amely összeg a szóban forgó időszakban irányadó létminimum alig 60%-a. (...) A vitatott szabályozás alkalmazása olyan helyzetet eredményezett, amelyben a szóban forgó érdekek között nem teremtettek tisztességes egyensúlyt – még ha e szabályozás célja a rokkantsági ellátások rendszerének ésszerűsítése révén a közpénzek védelme volt is, amely olyan jogos közérdek tárgya, amelynek érvényesítése során az állam széles mérlegelési jogkörrel rendelkezik”. A bíróság úgy ítélte meg, hogy a kérelmezőnek járó ellátás tekintetében a vitatott időszakra alkalmazott korlátozások között nem állt fenn ésszerű arányossági kapcsolat, az állam e területen élvezett széles mérlegelési jogköre ellenére a kérelmezőnek túlzott egyéni terhet kellett viselnie, amely az Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikke szerinti jogai sérelmét jelentette.

- [11] A Lengyel Andrásné kontra Magyarország ügyben irányadó tényállás szerint a kérelmező

2006. november 1. napjától III. csoportba tartozó rokkantsága okán rokkantsági nyugdíjban részesült. A 2008. évi felülvizsgálata során az egészségkárosodása mértékére tekintettel az ellátása megszüntetésre került, majd a munkaügyi bíróság – a Kúria által hatályában fenntartott ítéletében – a társadalombiztosítási nyugellátásról szóló 1997. évi LXXXI. törvény (Tny.) 36/A. § (1) bekezdésén alapuló rokkantsági ellátásra való jogosultság tárgyában indult perben, az ellátást megszüntető társadalombiztosítási határozat felülvizsgálata során a felperes 2008-ban fennállt össz-szervezeti egészségkárosodását vizsgálva megállapította, hogy az a határozatok meghozatalakor 54%-os mértékű volt. A felperes rokkantsági nyugdíja 2006. óta 90.000 forintot meghaladó összegben került megállapításra. Az Mmtv. által 2012. január 1. napjától bevezetett új ellátás mértékének meghatározását eltérő jogi- és orvosszakmai szabályok alkalmazásával kellett elvégezni, melynek során a kérelmező egészségi állapotát 58%-osnak értékelték és a B2 minősítési csoportba tartozás okán a rokkantsági ellátását 41.850 forintban állapították meg.

- [12] Az EJEB a kérelmező ügyében az Egyezmény Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkének megsértését állapította meg, továbbra is fenntartva a Nagy Béláné kontra Magyarország ügyben kifejtett álláspontját (ítélet 72-110. §-ai). Az EJEB rögzítette, hogy a kifogásolt intézkedésnek a nemzeti jogban volt alapja, az intézkedés megfelelt a társadalombiztosítási rendszer ésszerűsítéséhez fűződő általános érdeknek. Ahogy Nagy Béláné ügyében is kimondta: „az a tény, hogy valaki belépett egy állami társadalombiztosítási rendszerbe és ezen rendszer részévé vált (akár olyan kötelező rendszer részévé, mint amiről a jelen ügyben szó van), nem jelenti szükségszerűen azt, hogy a rendszer nem változtatható meg, akár a kifizetésre való jogosultság feltételei, akár a juttatás vagy a nyugdíj összege tekintetében (...). A bíróság elfogadta a társadalombiztosítással kapcsolatos olyan jogszabály-módosítások lehetőségét, amelyek a társadalmi változásokra és a szociális támogatásra szoruló személy kategóriák változó megítélésére, valamint az egyéni helyzetek változásaira adott válaszként kerülnek elfogadásra (Nagy Béláné ítélet 88. §)”, az ilyen intézkedések arányosságának vizsgálatát azonban az EJEB nem látta mellőzhetőnek. Utalt arra is, hogy bár a kérelmezőt nem fosztották meg teljes mértékben mindenfajta ellátástól, jövedelme azonban hirtelen 140 euróra csökkent, amely különösen jelentős annak figyelembevételével, hogy a kérelmezőnek más megélhetést biztosító jövedelme nincsen és a fogyatékkal élő személyek sérülékeny csoportjához tartozik (Nagy Béláné ítélet 123. §). Az EJEB szerint az orvosi felülvizsgálat vonatkozó szabályainak megváltoztatása vagy szigorúbb alkalmazása olyan helyzetet eredményezett a kérelmező tekintetében, amelyben a szóban forgó érdekek között nem állt fenn megfelelő egyensúly – akkor sem, ha a szabályozás célja a közpénzek védelme volt – a rokkantsági ellátások rendszerének ésszerűsítésével, átalakításával, amely általános érdeket szolgált és amelynek megvalósítása körében az állam széles mérlegelési joggal rendelkezik. Az EJEB hangsúlyozta: „a kérelmező az ellátása felének megszüntetését sem vette el, miközben nem volt arra utaló jel, hogy valaha is rosszhiszeműen járt volna el vagy elmulasztotta volna a hatóságokkal való együttműködést vagy a releváns igények bejelentését és nyilatkozatok megtételét (Nagy Béláné ítélet 121. §, 125. § és 126. §)”. Az EJEB szerint nem állt fenn ésszerű arányossági viszony az elérni kívánt cél és a kérelmező 2012. december 1. utáni időszakra vonatkozó ellátásának csökkentése között, ezen túlmenően a kérelmezőnek túlzott egyéni terhet kellett elviselnie.

IV.

- [13] Jelen ügyben a felperes részére 2008. március 18. napján állapítottak meg 62%-os mértékű össz-szervezeti egészségkárosodást, amely alapján III. csoportú rokkantsági nyugdíjban részesült. Az Mmtv. hatálybalépését követően a NEFMI rendelet alapján a felperes egészségi

állapota 55%-os (egészségkárosodása 45%) mértékben került meghatározásra. A rehabilitációs hatóság a komplex minősítés során megállapította azt is, hogy a felperes foglalkoztathatósága egészségi állapota alapján rehabilitációval helyreállítható, azonban a komplex minősítés szakmai szabályairól szóló rendeletben meghatározott egyéb körülményei miatt foglalkozási rehabilitációja nem javasolt. Mivel a felperes ennek alapján az Mmtv. 3. § (2) bekezdés b) pont ab) alpontja hatálya alá tartozó megváltozott munkaképességű személynek minősült, a rokkantsági ellátás összegét az Mmtv. 12. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásával kellett megállapítani, amely rendelkezés alkalmazásának eredményeként a korábbi 91.535 forintos ellátási összeg helyett 41.850 forint (50%-t meghaladó mértékben csökkentett) rokkantsági ellátás került megállapításra.

- [14] A Kúria a támadott rendelkezésnek az Egyezmény Első kiegészítő jegyzőkönyv 1. cikkébe ütközését az Alaptörvény Q) cikke (2) bekezdéséből eredő azon kötelezettségére figyelemmel állítja, amelynek alapján a bíróságoknak a nemzeti jogot a Magyarországon az 1993. évi XXXI. törvénnyel kihirdetett, ekként a magyar jogrendszer részét képező Egyezménnyel összhangban kell alkalmazniuk és értelmezniük. A nemzeti bíróságoknak az Egyezmény rendelkezéseinek értelmezésekor az EJEB határozataiban foglalt értelmezést kell alapul venniük, ennek alapján pedig a jelen ügyben nem lehet figyelmen kívül hagyni, hogy a rokkantságra, illetve megváltozott munkaképességre tekintettel nyújtott ellátás felperes által is kifogásolt, nagy mértékű csökkentését az EJEB Egyezményértőnek ítélte.
- [15] A jelen per felperese és az EJEB előtt folyamatban volt ügyek kérelmezői esetében azonos jogszabályi rendelkezés és ok alapján azonos típusú ellátást csökkentettek jelentős mértékben, olyan körülményt, amelynek mentén az esetek egymástól elhatárolhatóak lennének, a Kúria nem tud megjelölni. Az EJEB döntéseinek ismeretében a Kúriának nincs más lehetősége, minthogy az Alkotmánybíróság eljárását kezdeményezze, mert a nemzetközi jog (az Egyezmény) sérelmének megszüntetésére kizárólag az Alkotmánybíróság rendelkezik hatáskörrel. A Kúria az előtte folyamatban lévő perben az Mmtv. 33/A. § (1) bekezdésével alkalmazni rendelt, a felperest megillető ellátás összegének kiszámítására irányadó, a korábbi ellátás drasztikus csökkenését eredményező szabályt, vagyis az Mmtv. 12. § (1) bekezdés a) pontját nem mellőzheti, ugyanakkor az Egyezményt és az EJEB határozatait sem hagyhatja figyelmen kívül, mert az a Kúria döntését az Alaptörvény Q) cikk (2) bekezdésébe ütközés okán is alaptörvény-sértővé tenné. Az Mmtv. hivatkozott rendelkezése és az Egyezmény ellentéte jogalkalmazói jogértelmezéssel történő feloldására a Kúria nem lát lehetőséget, az alaptörvény-sértő döntés által okozott jogsérelem kizárólag az Abtv. 25. § és 32. § (1)-(2) bekezdése által biztosított bírói kezdeményezés előterjesztésével hárítható el.
- [16] A Kúria az adott (egyedi) ügyben az alkalmazási tilalom kimondását az Alaptörvény 45. § (2) bekezdése alapján kezdeményezi.
- [17] A Kúria az eljárás felfüggesztéséről a Pp. 155/B. § (1), (3) bekezdései, az Abtv. 25. § (1) bekezdése és 32. § (1)-(2) bekezdései alapján határozott.
- [18] A végzés elleni lehetőséget a Pp. 155/B. § (4) bekezdése zárja ki.

Budapest, 2018. február 19.

Dr. Zanathy János s.k. a tanács elnöke, Dr. Farkas Katalin s.k. előadó bíró, Dr. Magyarfalvi Katalin s.k. bíró

A kiadmány hitelül:

tisztviselő

